

Vistsamfelag í Føroyum?

HVUSSU HEVÐI EITT SLÍKT VISTSAMFELAG RIGGAÐ Í FØROYUM?

DAGMAR: Hetta kann lata seg gera allastaðni. Tað er kanska meira ein spurningur um hugburðin hjá fólki til at fara í holt við tað. Tað snýr seg bara um at trúgva uppá, at tað kann lata seg gera, og at fleiri arbeiða uppá tað í felag.

LOUISE: Eitt føroyskt vistsamfelag hevði riggað ordiliga gott. Mann skal bara finna nøkur fólk, sum tíma tað. Mann kann altíð byrja við einum húsi, og so mennir tað seg so við og við. Tá eg var heima í Føroyum, umhugsaði eg nevnliga at starta eitt kollektiv í Føroyum og byrjaði at tosa við fólk um tað. Hevði eg verið verandi í Føroyum, so hevði tað kanska verið veruleiki í dag.

KÁRI: Mann hevði saktans kunnað gjørt tað í Føroyum. Tað snýr seg í roynd og veru bara um at fara í gongd, tí tað ber væl til. Í Troms í Norðurnoregi verður t.d. ein verkætlan gjørd í sambandi við ferðavinnuna í lötuni, har fleiri Easy Domes hús skulu byggjast sum ein litil bygd.

- Tað hendir lutfalsliga ofta, at fólk bara koma og banka uppá hurðina uttan at ringja fyrst. Tað er annars tað, sum føroyingar flenna nokkso nógv eftir við dønum... hetta her við at teir eru so punktligir við kalendara og ikki mugu koma ov seint, flennir Louise, meðan hon enn bíðar eftir dótttrini, sum vil hoppa band liðugt.

Ein av síðvenjunum í Dyssekilde er, at tá ein kvinna føðir eitt barn í bygdini, koma grannarnir við mati til kvinnuna í 14 dagar eftir føðidagin.

- Akkurát tað er so fitt, vakurt og genialt, heldur Louise Lindenskov, sum er úr Havn.

- Eg vil liva uppá hendan mátan

Louise hevur búð skiftivís í Føroyum og Danmark og hevur annars verið víða runt í heiminum og upplivað alternativar mátar at liva uppá. Fyri nøkrum árum síðani

seldi og gav hon øll síni ting burtur og fór út í heimin, har hon endaði við at seta ein vistfrøðiligan garð við permakultur á stovn í India.

- Eg gav øll tingini hjá mær burtur, og so fór eg út í heimin og vitjaði ymsar vistbýir í Suðurevropa og India. Eg búði so í einum felagskapi í Suðurindia í trý ár, har eg setti ein vistfrøðiligan garð á stovn.

Sjálv livir hon so vistfrøðiligt sum gjørligt.

- Eg haldi, eg keypi 97% vistfrøði. So næstan alt í húsarhaldinum hjá mær er vistfrøðiligt, og tað hevur tað verið í nokkso nógv ár, sigur hon.

Eftir at hava búð uppá hendan mátan í fleiri ár, er hon sannførd um, at hetta er mátin, hon vil liva uppá. Hon vil gera sítt til at varpa ljós á, at vit menniskju eiga at leggja meira í Móður jørð.

- Eg eri heilt sannførd um, at eg vil bógva uppá hendan mátan. Eg vil gjarna bógva eitt stað, har

felagsskapurin er stórir, og fólk hava tey somu virðini. At liva uppá ein máta, sum leggur minni eftir seg og ikki dálkar so illa, hevur nógv at siga fyri meg, sigur Louise Lindenskov, sum nú fer heim at gera seg klára til at fara oman at grilla um eina löt.

Grilla og eingin hevur skund

Klokkan nærkast 17, og parkeringsplássini við inngongdina til Dyssekilde fyllast so við og við. Dyssekilde er nevnliga eitt bilfrítt øki, so tá mann kemur millum húsini, eru eingir stórir vegir, men heldur smalar grúsrásir við súreplatrøum og stuttligum

skeltum á síðuni. Grillveitslan verður klokkan 17 niðri við "Pilen", sum liggur eitt sindur avsíðis, og tað er har, øll hesi fólkini fara til gongu ímóti nú.

Sjálvur gangi eg líka nakrar rundir í serstaka bygdasamfelagnum, sum var hetta ein onnur rannsakarferð. Kagi inn í endurnýtsluskúrinn, har dyskeldu-

búgvarnir kunnu leggja ting og klæði, teimum ikki tørvar ella skoyta í longur, sum so heldur kunnu gagna øðrum íbúgvum ókeypis. Við síðuna av er ruskskiljingin við strangum leiðbeiningum um, hvat rusk skal hvar, og við feitar skrift stendur, at mann endiliga ikki skal koyra pizza- og mjólkapakkar í vanligu pappskiljingina.

Viðari á rannsóknarferðini verði eg boðin inn á gólvið hjá einum manni, sum hevur okkurt slag